

Udvalget se, om det kan sætte en anden Bestemmelse ind igjen til 3die Behandling, som bedre kan indbefomme de berettigede Onsker; jeg i Genhold til den bestaaende Lovgivning gjør gjældende. Kommer Loven ud, saaledes som den nu er, vil der være lidet Haab om, at der i lang Tid vil kunne ske nogen Forandring, og om at Spørgsmaalet atter vil kunne komme for. Jeg antager nemlig, at Justitsministeriets store Virksomhed med Hensyn til Brandvæsenet omtrentlig vil være afluttet med denne Lov, og der vil altsaa være lidet Haab om, at der atter bliver Leilighed til at forhandle om denne Sag.

Hvis man nu ikke vil udstemme disse Paragrafer, vil jeg i alt Fald bede meget om, at man vedtager Endringsforslaget under Nr. 4, hvorved det bestemmes, at, naar Enighed med Hensyn til disse Ting ikke kan opnaas mellem Amtmanden og Byraadet, skal det have sit Forblivende ved de nu gjældende Bestemmelser. Jeg tror ikke, at disse ere anderledes, end at de meget godt kunne bruges. Jeg tror virkelig ikke, at der er nogen stor Trang til nu atter at skaffe nye Bestemmelser. Jeg misfjender ikke den gode Hensigt dermed, men paastaar, at vi kunne leve vel betryggede under den nuværende Tilstand med Hensyn til Slukningsvæsenet. — Svad det andet subsidiaire Forslag, jeg har stillet, angaar, da skal jeg tillade mig nogle faa Bemærkninger. Det vil ses, at det i Lovforslaget er fastsat, at Enhver er tjenestepligtig i en vis Alder, men at Folk dog ved Vedtægtens Bestemmelser kunne fritages for denne Tjenestepligtg, ikke blot paa Grund af Legemsfvagthed, men paa Grund af deres Stilling og andre saadanne Omstændigheder. Jeg maa tilstaa, at det forekommer mig at være pinligt i en Vedtægt at skulle tage Bestemmelse om alle de personlige Forhold og personlige Stillinger, som kunne fortjene Fritagelse. Man vil naturligvis begynde med at sige, at Byraadet skal være fri, og dernæst Fattigkommissionen, Ligningskommissionen, Skolelærerne, Soldinspektørerne og Præsterne, og naar vi saa gaa videre og videre, kommer der en saa stor Forskjel frem mellem dem, der skulle gjøre Tjeneste, og dem, der ikke skulle det, at jeg anser det for at være et fuldstændig urigtigt System. Den hele Sag kan jo ordnes uden nogen Vanskelighed derved, at man bestemmer en Kjendelse, som Enhver skal betale for at blive fri, hvilken Kjendelse Størrelse aftager i Forhold til Alderen. Herved vil navnlig den hele Embeds-klassen komme til at betale en stor Ubetydelighed for at blive fri, idet det er sjældent, at Noget bliver ansat som Embedsmand, førend han er 40 Aar gammel, og der vil altsaa i denne Klasse blive meget faa, som ville komme til at betale noget Synderligt; men det at skulle gjøre alle disse Adskilligheder mellem Folks Stilling, hvem der skal gjøre Tjeneste og hvem ikke, forekommer mig at være fuldkommen forderveligt. Der er

desuden en anden Ting, som vilde opnaas, dersom man fastsatte en saadan Kjendelse, nemlig, at man for de Penge, som derved kom ind, kunde leie Mandskab. Væde Medlemmer maa tro, at Slukningsvæsenet vilde blive ganske anderledes vel betjent, naar der var leiede Folk til Tjeneste, end ved det tilfældige Mandskab, der snart er i Brandkorpsen og snart ikke, og hvoraf de Fleste hverken efter deres Stilling eller af andre Grunde have Lyst til at tage fat, som der skal tages fat ved saadanne Leiligheder. — Naar jeg har stillet et lille Endringsforslag under Nr. 3 om, at kun de ere pligtige til at forrette Kjørsler, som have Hest og Vogn til Arbejdskjørsel, saa er det et praktisk Spørgsmaal, der saa ofte er opstaaet, hvorvidt en Mand, naar han holdt en Ridehest og en Sig, skulde være forpligtet til at forrette Kjørsel for Brandvæsenet. Jeg ser vel, at denne Tvivl kan afhjælpes paa den Maade, som det hævterede Udvalg har foreslaaet, men jeg vil dog dertil sige, at vi derved atter kommer ind paa Undtagelsernes og paa de personlige Spørgsmaals Gebet, og jeg tror, det er bedst at have en fast Regel for saadanne Undtagelser, saa at man ikke skal komme til i det ene Tilfælde at give Noget en Fritagelse, som man ikke vil tilstaa en Anden, der i alt Fald mente at have ligesaa god Grund til at faae saadan Fritagelse.

De subsidiaire Endringsforslag, jeg har stillet til det ærede Mindretals Forslag, har dette ikke udtalt sig imod. Disse Forslag ere ingeniunde af stor Betydning, og dersom der er Noget i dem, som det ærede Mindretal ikke synes om, skal jeg med Fornøielse tage dem tilbage. Det ene indeholder kun en Rettelse af Ordet „Kæmnerkasse“ til „Kommunens Kasse“, fordi vi jo engang have opgivet at have Kæmnerkasser, og det officielle Sprog er Kommunens Kasse. Det andet Forslag har maaske lidt mere Realitet. Naar der er foreslaaet, at Bestyrelserne for Brandforsikringselskaberne paa Tro og Love skulle afgive en Forsikring om, hvor Meget der i den vedkommende By er tegnet Forsikring paa, saa har jeg troet, det var bedre at oversføre denne Forpligtelse til den Forretningsfører, som det vedkommende udenlandske Selskab havde her i Landet. Det vilde jo altid være en lille Krøst, om man endda kunde faae det ærede Mindretals Forslag vedtaget, men jeg tror, at det Bedste var, at vi, naar vi skulde til at ordne Slukningsvæsenet igjen, kom til at ordne det paa et andet Grundlag end det, der er givet her i Loven.

Justitsministeren: Jeg anser det for rigtigt efter de Foredrag, vi have hørt, navnlig fra det meget ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Seszen), at jeg ikke længere opsætter at udtale mig om de Forslag, der foreligge fra forskjellige Sider. — Jeg maa i det Hele paastømme, at det meget ærede Udvalg har stillet sig paa en